

leumsmotorer sig kun i Konkurrencen med de andre Driftsmidler, hvis Petroleum er billig, ellers køber man ikke Petroleum, men foretrækker Elektricitet, hvad der jo i det hele er stærk Stemning for. Jeg tror altsaa, det er fuldkommen korrekt, naar jeg siger, at af teoretiske Grunde var det rigtigt at afskaffe Petroleumstolden, men at vi i Praksis have begaaet en Bêtise, idet vi enten have foræret Amerikanerne Pengene rent ud eller sat dem i Stand til at konkurrere med Gas og Elektricitet, hvad de vilde have forsøgt paa at gøre alligevel, selv om vi havde forhøjet Petroleumstolden adskilligt. De maa sælge Petroleummen til den Pris, den kan sælges for, eller lade være at sælge den. Det samme gælder adskillige andre Varer, hvad jeg ikke skal komme ind paa.

Med Hensyn til Beskyttelsestolden i al Almindelighed skal jeg kun sige faa Ord. Det er lykkedes ved Agitation at skabe en fjendtlig Holdning overfor dette Begreb og maaske overfor dette Ord, som om der i Ordet „Beskyttelse“ laa noget nedsættende, noget af en Krykke, en Fatigforsørgelse, eller hvad man nu vil kalde det. Det er noget, man maa bort fra. Thi hvad ligger der i Virkeligheden bag dette Begreb? Der ligger noget af det, jeg i dette Foredrag har beskæftiget mig med under en anden Rubrik, nemlig Skatteforholdene. Vi maa vel alle eller saa godt som alle betale godt 12 pCt. af vore Indtægter til Stat og Kommune, og vi faa ingen Indtægt igen uden ved Produktion. Deri ligger, at enhver dansk Vare, som sælges for 1 Kr., det være sig Skomagerarbejde eller 1 Pd. Smør, er i sig selv kun 88 Øre værd, men Stat og Kommune fordrer 12 Øre til, og saa koster Varen 1 Kr. Hvis vi kunde afskaffe Skattebyrden, vilde den kunne sælges for 88 Øre i Stedet for, at den nu sælges for 1 Kr. Men den fremmede Vare, som er 88 Øre værd, lægge vi ikke Told paa, den kan her i Landet konkurrere med Varer af samme Kvalitet, som vi maa tage 1 Kr. for. Det er den sande Kærne i dette Forhold. Naar vi sige: Vi maa ikke fordyre Varen for Forbrugerne, staa vi overfor det Forhold, at vi fordyre de indenlandske Varer for Forbrugerne, det maa vi gøre, ellers faa Stat og Kommune ingen Indtægt, og Paastanden bør omsættes til, at vi ville ikke fordyre udenlandske Varer, men ville nøjes med at fordyre indenlandske Varer for Forbrugerne. Det er det sande Forhold, men at det er urime-

ligt, forekommer mig klart, og jeg haaber, at den offentlige Mening efterhaanden vil se Forholdet i det virkelige Lys, som jeg her antyder, og derved komme til en anden Forstaaelse af hele dette Spørgsmaal.

Denne Betragtning er trængt igennem hos vore Regeringsautoriteter, Ministre af de forskellige Farver. Ogsaa Medlemmer af den nuværende Regering have sagt, at de anerkende Rigthigheden af, at dansk Arbejde til Statsbrug foretrækkes selv med en Fordyrelse af op til en halv Snøs Procent, fordi Anskaffelsen af dansk Arbejde tilvejebringer en Indtægt ogsaa for Statskassen, medens derimod Anskaffelsen af udenlandsk Arbejde ikke bringer nogen Indtægt for Statskassen. Og det, der saaledes gælder for Statskassen, gælder for enhver anden. Der er det ved det, som er ret væsentligt, at hvis man fulgte den Betragtning, jeg her anfører, og lagde en Skat paa fremmede Varer svarende til Skatten paa de indenlandske, vilde man derved opnaa et af to, enten at faa Pengene ind som Skat af udenlandske Varer, eller at denne Skat ikke kommer ind, og saa faar man Penge af de indenlandske Varer, fordi Folk skulle bruge Varerne i ethvert Tilfælde.

Her staa vi ved det, som er det sidste Moment, jeg her fremhæver, og som jeg paa en vis Maade allerede har været inde paa ved Omtalen af Forgældelsen, nemlig den Situation, hvori vi ere komne, at vi staa med en Gæld overfor Udlandet som det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) sagde af maaske en Milliard. Det er et Resultat, som hovedsagelig er fremkommet ved det overordentlige Misforhold, der er mellem Indførsel og Udførsel hos os, idet vi købe fra Udlandet langt flere Varer, end vi have Raad til at betale, og saa maa betale ved at give Udlandet Pant i vor Formue og vor Ejendom, hvoraf Resultatet bliver den Udvandring af Værdipapirer og Obligationer til Udlandet, som har fundet Sted, og som har tilvejebragt det sørgelige Resultat, at vi ere sunkne ned til at være en Debitornation for det store Beløb af maaske en Milliard. Det er et Forhold, som det gælder om at rette. Det er det egentlige Grundforhold. Jeg maa igen der sige, som jeg sagde før, at Statskassens Mangel komme vi sagtens over, naar Skatteyderne blot have Penge, men naar der regeres saaledes, at Skatteyderne heller ingen Penge have, saa er der ingen Redning for Statskassen, selvfølgelig.

Fra Udlandets Side føres der en sy-